

Ο ΒΟΥΔΑΣ.

(Ἰνδικὴ θεότης).

Ὁ Βούδας κατίθη ἐκ τῆς οὐρανίας αὐτοῦ διαμονῆς εἰς τὸν κόλπον τῆς Μαχαμάγιας, συζύγου τοῦ Σουταδάννα, βασιλέως τῆς Μαδάγας, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰνδοστάν, καὶ κλάδου τῆς οἰκογενείας *Σακία*, τῆς λαμπροτέρας βραχμανικῆς φυλῆς· ἐγεννήθη παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου, χωρὶς νὰ ἐγκίσῃ τὴν γῆν. Ὁ Βράμας εὐρέθη ἐκεῖ καὶ τὸν ἐδέχθη εἰς χρυσοῦν ἀγγεῖον, οἱ θεοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς, οἵτινες εἶναι τῶν θεῶν προσωποποιήσεις παρῆσαν εἰς τὴν γέννησίν του. Προφῆται καὶ διδάσκαλοι ἀνεγνώρισαν ἐν τῷ θαυμασίῳ τούτῳ παιδίῳ ὅλους τοὺς χαρακτῆρας τῆς θεότητος, ὅπερ μολίς ἰδὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐπενομάσθη *Δεβατά-Δεβά* (Θεὸς τῶν Θεῶν)· τὸ δὲ ἑνομά του, ἄλλως τε, ἦτο τὸ τῆς οἰκογενείας του, δηλαδὴ *Σακία*. Πολλὰ νέος ἐτι ἕκαμε προόδους ἀπιστεύτους εἰς τὰς ἐπιστήμας· ἡ ὠραιότης του ὡς ἡ σύνεσις του ἦτο ὑπεράνθρωπος, καὶ ὅταν ἐκάθητο ὑπὸ τινα συκῆν, ὁ περικυκλῶν αὐτὸν κόσμος δὲν ἔπαυεν νὰ τὸν θαυμάζῃ· ἐλθὼν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, συνεζεύχθη μετὰ τινος ἡγεμονίδος τῆς οἰκογενείας του, οὐχ' ἦτο ὠραιάς, οὐχ' ἦτον ἐντελοῦς, ἐξ ἧς ἀπέκτισσε υἱὸν καὶ μετὰ τινα χρόνον καὶ κόρην. Ἀλλ' ἡ εὐγενὴς καρδιά του, σπαρασσομένη εἰς τὰ δεινὰ, ὅσα ὑπέστησαν οἱ ὅμοιοί του, διενόηθη νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ. Ἡμέραν τινὰ φεύγει κρυφίως ἐκ τοῦ μεγάρου τοῦ πατρὸς του, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἔρημον ὅπου ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὴν θείαν ἀποστολὴν του. Ἐκεῖ χειροτονήσας ἑαυτὸν ἱερέα, ἔχειρε τὴν κόμην του ἰδίας χειροῖ, καὶ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν πέντε αὐτοῦ κατὰ κρετμῆσιν μαθητῶν, παραδίδεται εἰς τὸν αὐστηρότερον βίον ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν. Τότε μετέβαλε τὸ ὄνομά του εἰς *Γοτάμα*, καὶ τὸ γάλα τῶν πεντακοσίων δαμαίλων, τῷ ἀπέδωσαν τὴν πρώτην αὐτοῦ ἰσχύν, ἐξανηλεθεύσαν ὑπὸ τῶν ἀκαταπαύστων μελετῶν του. Τέλος, μετὰ διαφόρους δοκιμασίας,

ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξῆλθε πάντοτε νικητὴς, περαιωθέντων τῶν ἀκουσίων τιμωριῶν, δηλοποιεῖ εἰς τοὺς μαθητὰς του ὅτι ὁ καιρὸς ἔφρασε τοῦ νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν δάδα τῆς ἀληθοῦς πίστεως. Ἰπῆγεν εἰς Βενάρας (Benarès) διὰ νὰ καθέξῃ τὸν θρόνον τῶν ἀγίων, οἵτινες εἶχον παραδώσει τὸν νόμον εἰς τὰς προηγούμενας γενεάς. Τότε ὁ θεὸς του Δεβαδάτης, ζηλεύσας τὴν ἐπιτυχίαν του, τῷ ὑπεκίνησεν πᾶν εἶδος ἐμποδίου καὶ τῷ ἀντίταξε μάλιστα προσκυνητὰς τοῦ πυρὸς ἐλθόντας ἀπὸ Περσίας. Ἀλλ' ὁ *Σακίας* συγχύσας τοὺς ψευδεῖς δόκτορας διὰ τῆς συνέσεώς του μᾶλλον ἢ διὰ τῆς ἰσχύος, τοὺς ἠνάγκασε νὰ τὸν σέβωνται. Τότε δὲ ἡ φήμη τῆς ἀποστολῆς του ἤρχισε νὰ διαδίδεται καὶ ἡ διδαχὴ τῆς σωτηρίας ἣν ἔφερε, διδασκομένη πανταχοῦ, ἰσχυρεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς Ἰνδοστάν. Λέγεται ὅτι πρὶν τοῦ θανάτου του, φθάσας εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ἀνήγγειλε ὅτι τὸ δόγμα του ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πέντε χιλιάδας ἐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἤθελεν ἐξωσθῆ ἐκ τῆς Ἰνδίας, τῆς ἐστίας του, ὅτι οἱ μαθηταὶ του ἤθελον ὑποστῆ πλείστους διωγμούς, καὶ τέλος ἔμελλον νὰ καταφύγωσιν εἰς ξένην γῆν, ὅθεν ἔμελλε ἀκολούθως ἡ ἀληθὴς πίστις νὰ ἐξέλθῃ, ἰσχυροτέρα παρὰ ποτέ. Ἰσχυρίσθη μάλιστα ὅτι μετὰ πέντε χιλιάδας ἐτῶν νέος τις θεάνθρωπος θέλει ἀναφανῆ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Μαΐδαρει*, ἐπειτα ἐιώθη εἰς τὴν θείαν οὐσίαν ἐξ ἧς εἶχεν ἐκπορευθῆ, καὶ λατρευθῆ παρὰ τοὺς θνητοὺς ὡς *Βούδας*, ἦτοι ὡς σοφὸς ἐμπνευστίας, ἢ προφῆτης, ἢ Θεὸς μάλιστα.

Παρίσταται δὲ συνεχῶς ὁ Βούδας ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ ἐν τῷ μέτω νεφελῶν, ἔχων παρ' αὐτῷ ἐπὶ τινος θρόνου τοὺς δύο αὐτοῦ εὐνοουμένους τὸν *Μογάλα* καὶ *Συρβού*.